

På en hel månad hade en-
dast Orvar varit hosken-
ne utom hennes båda
skoterskor, ty anfaken
gråv hjertat upprepades
så ofta. Men på själva
Midsommardagen önskade
hon se mig & barnen
efter att af läkaren
fick veta att hon ej hade
långt igen. Det var en
ohörskriflig stund då
vi suto vid hennes
dödsbädd bitert grå-
tande & mottago hennes
tack & farväl. Det värste
var att höra hennes
försvärlan öfver att levara

allt. Hon hade i det längsta
bibehållet kaffet. Hennes
hjersta orkade ej mera.
Min stackars gosse har
lidit gränslöst under denna
8 månader, jag är lycklig
öfver att han har kunnat
gråta. Dagen efter begraf-
ningen reste han ut, d. v. s.
han skulle nästan vecka
ligga vid dacka kisten
ö sedan på en affärsresa,
godt förs han om att komma
bort. Barnen följde med
mig i en vagn, som nu
har dem under en tid
på målarboden ö sedan
komma de till mig entia.

min sorg, är fyrdubbel!
Hur framtiden skall ge-
stalta sig, vet jag ej, blott
vet jag, att om Orvar
vill att jag skall flytta
till honom så gör jag,
det i vilk vara ett stöd
för honom i barnen
så länge jag orkar.
Om blott han vill
följa med, men how
vantrifsd der i känner
sig öfverflödig. Ja det
blir många svåra dit-
tingar, men Orvar är jag
ju närast. Tack för
Ditt icke deltagande